

גליון 741
שנה י"ד תשפ"ו

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

פעם אמר נכרי אחד לרבן יוחנן בן זכאי, גם אתם מאמינים בכשפים, וראיה לרבני, הנה אתם שורפים פרה וכותשים אותה, ונוטלים את אפרה, וכאשר מי מכם נטמא למת, אתם מזים עליו שתיים או שלוש טיפות, ואומרים לו טהרת. כלום אין זה מעשה כשפים? שאלו רבן יוחנן, האם נכנסה בך רוח תזוית רוח רעה מעודך? ענה לו לא, שאלו, ראית אדם שנכנסה בו רוח תזוית? אמר לו הן, ומה עושים כדי לרפאותו? הוסיף רבן יוחנן בן זכאי לשאלו, ענהו הנכרי, אנו לוקחים שרשי עשבים ומעשנים תחתיו, ושופכים עליו מים, עד שהוא בורחת ויוצאת מן החולה. אמר לו תשמענה אוזניך מה שפיך מדבר, גם אנו מזים מי נידה על הטמא, ורוח הטומאה בורחת ומסתלקת ממנו, ככתוב (זכריה יג ב) "וגם את הנביאים ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" בא הנכרי על סיפוקו ויצא מאת רבן יוחנן. אז שאלוהו תלמידיו, רבי, אותו דחית בקנה ומה תאמר לנו? ענה להם, חייכם, לא המת מטמא ולא המים מטהרים, אלא אמר הקדוש ברוך הוא, חוקה חקקתי, גזירה גזרתי אי אתה רשאי לעבור על גזירתי ככתוב, זאת חוקת התורה.

(מד"ר פרק י"ט ח')

פרשת השבוע

וידבר העם באלקים ובמשה

(כ"א - ה')

בלבו, הרי יתכן שבין כל הקהל הגדול הזה, יש מי שהוא אחר שאליו נתכווין, ולא אלי, שהרי הוא אינו מכיר אותי כלל, והצדיק אמר בשלישית: המהרהר אחר רבו, כלומר, הוא מהרהר שהרבי התכוין לאחר ולא אליו, כמהרהר אחר השכינה. ואז הבין האיש היטב שאליו מתכוונים דברי הצדיק.

וממדבר מתנה (כ"א - י"ח)

מסופר על אחד ששלח ידו במסחר, ועשה הון בדרכים לא כשרות, שנדמן פעם לחצרו של הרה"ק רבי ישראל מרוזין זיע"א. כשנכנס אל הרבי נתן פיתקה בה כתב את בקשותיו, וצירף לזה סכום כסף גדול מאד כפדיון. נטל הצדיק את הפתקה מידי החסיד אך סירב לגעת בכסף. ואמר לו: במדבר חוקת נאמר "וממדבר מתנה". המדבר הוא סמל של ישרות וטוהר, כמאחז"ל בתלמוד (סנהדרין מט) על הכתוב "ויקבר יואב בביתו במדבר" (מלכים א' ב' לד) מה מדבר מנוקה מגול ועריות, אף ביתו של יואב נקי מגול ועריות. אם כן, המלים "וממדבר מתנה" מלמדות אותנו, שרק כסף שבא ביושר ובנקיון כפיים מותר לקבל במתנה.

ובגמרא (סנהדרין ק"ב) כל המהרהר אחר רבו כאילו מהרהר אחר השכינה שנאמר "וידבר העם באלקים ובמשה". מסופר: הרה"ק רבי משה מקאברין זיע"א היה פעם בעיר אחת ברייסין, ונתאכסן ב"שטיבל" של חסידי רייסין, עשו לכבודו סעודה גדולה, וכל החסידים וראשי הקהילה נתאספו ובאו לכבודו, הצדיק אמר תורה, וכל המסובים ישבו והקשיבו בדרך-ארץ. ובקצה השולחן עמד חסיד אחד ושוחח בחשאי עם חברו, אמר לו חברו: הס! אין זו ממידת דרך-ארץ לשוחח בשעת ה"שולחן", האיש המשוחח שתק ולא השיב כלום, אבל בלבו חשב הלא הוא איננו רבי שלי, פתאום באמצע התורה, אמר הרה"ק מקאברין: המהרהר אחר רבו, כמהרהר אחר השכינה. לא הבינו המסובים למי התכווין הצדיק, ואותו המשוחח חשב בלבו, האומנם התכוון אלי, הלא לי יש רבי אחר. והצדיק אמר שנית: המהרהר אחר רבו, כלומר, הוא מהרהר שרבו הוא אחר, ולא זה, כמהרהר אחר השכינה. הרגיש האיש שכנראה מתכווין אליו, ובכל זאת חשב

זמני השבת

חוקת

זמני כניסת השבת

ירושלים: 7:12 ת"א: 7:27

זמני יציאת השבת

ירושלים: 8:30 ת"א: 8:33 ר"ת: 9:02

לכו הביתה בשלום וחיו באושר

סיפור זה אירע לפני קרוב לשלוש מאות שנים. בעיר סלוצק התגורר אברך ששמו היה ר' שלמה. אביו רבי אורי נתן נטע היה גאון מפורסם שנולד בבריסק, ומאוחר יותר התיישב בעיר סלוצק, בנו שלמה למד אצלו עד אחרי הבר מצוה, לאחר מכן כמנהג בחורי הישיבה באותם ימים, הוא נסע למרתקים כדי לקיים את הכלל של "הווה גולה למקום תורה". קודם הוא נסע לזילנא, לאחר מכן לפורודנה ולאחר מכן לקראקוב, בכל המקומות הוא הצטייד במטען רב של תורה ויראת שמים. בקראקוב פגש ר' שלמה אחד מחסידיו הנסתרים של הבעש"ט הקדוש זיע"א, באותם הימים היו כבר לבעש"ט תלמידים רבים גדולים בתורה ומצטיינים בהתנהגותם החסידית, הללו עשו בשליחותו של רבם בהסתר מבלי להתפרסם ולהתגלות, ולכן הם נקראו חסידים נסתרים. בדרך זו למד ר' שלמה להביר את שיטת החסידות, ועד מהרה נהיה לחסיד נלהב של הבעש"ט, אם כי איש לא ידע על כך, כאשר מלאו לו עשרים ושנים שנה חזר ר' שלמה לבית אביו בסלוצק, הגאון רבי אורי נתן נטע ניהל עם בנו שיחה למדינית, וגילה לשמחתו כי בנו דומה לו בכל הנוגע לכישורים בלימוד התורה, וכי השנים שעשה בשיבות עשו את שלהן והבן נהיה למדן גדול. מיד החל האב לחפש עבור בנו שידוך מתאים, ולא עברו ימים מרובים עד שנמצא שידוך הוגן בדמות בתו של יהודי חשוב, חוכר לפי משלוח ידו, חתנו לעתיד של ר' שלמה היה יהודי אמיד למדי, וקיבל על עצמו לקיים את בני הזוג כדי שר' שלמה יוכל להמשיך וללמוד תורה באין מפריע.

החתונה נערכה בשעה טובה ומוצלחת. והיה נראה שהכל הולך למישרין, אולם כחצי שנה אחרי החתונה, אירע אסון גדול, אשתו הצעירה של ר' שלמה יצאה מדעתה לפתע פתאום רח"ל. היא לא דיברה עם אף אחד מאומה, ישבה לה מאחורי התנור ונשארה כך יושבת יומם ולילה מבלי להשמיע הגה, גם לאכול היא סירבה, עד שנאלצו להאכילה כמו תינוק, בעלה וההורים לא ידעו את נפשם, הם חשבו כי אולי מישוהו נתן בה עין רעה על שהצליחה למצוא שידוך כה מוצלח עם אברך למדן ובעל מידות. הוריה של האשה הצעירה ניסו כל מיני דרכים כדי להבריא את בתם, אולם הדבר לא עלה בידם, שנים נקפו וכבר חלפו כמעט שש שנים מאז שהאשה חלתה ובעלה נשאר כאלמן בחיי אשתו. בימים אלה הגיע לסלוצק לביקור, הבעל שם טוב הקדוש, תלמידי החכמים שבעיר וכן בעלי הבתים החשובים באו להקביל את פניו, ביניהם היה גם אביו של ר' שלמה וכן חותנו. בדמעות הם ספרו לצדיק על האסון שאירע להם, ואבי האשה ששמע רבות על המופתים שעשה הבעש"ט בהודמנויות שונות, ביקש רפואה לבתו החולה, הרבי ביקש משלשתם מר' שלמה ומשני המחוננים לבוא אליו בשעה יעודה, כאשר באו, הוא שאל אותם אם אין בלבם איש על רעהו? הם השיבו בלאו מוחלט ואדרבא כל אחד מהם שיבח את חברו, ושני המחוננים כאחד שיבחו את ר' שלמה, במיוחד הפליג בשבחיו חותנו ואמר, שלפני שר' שלמה בא למקום קרה לעיתים קרובות שיהודים היו רבים ומתקוטטים ביניהם מתוך קנאה בענייני פרנסה, אולם מאז שר' שלמה התיישב ביניהם והחל להפיץ את אור

התורה והמידות הטובות, השתנו היהודים ושורר ביניהם שלום אחווה ורעות. ר' שלמה היה מקרב במיוחד את האנשים הפשוטים, לומד אתם חומש עם רש"י, עין יעקב, מדרש ופרקי אבות, הוא היה מסביר להם כי ה' יתברך הוא בעל הבית של העולם, וכיצד הוא משגיח על כל אחד ואחד בהשגחה פרטית, בצורה שאיש אינו יכול לקחת אצל חברו דבר מבלי שזה מגיע לו. בצורה כזו רכש לו ר' שלמה לאט לאט השפעה מכרעת, והאנשים הפסיקו לריב, והתקרבו איש אל רעהו באחדות ורעות, עתה השתתפו כולם בצערו של ר' שלמה והתפללו כולם שאשתו תוכה לרפואה שלמה במהרה.

לאחר ששמע את דברי המחוננים, השיב להם הבעש"ט באומרו, כי בעזרת ה' האשה תבריא, תחזור לאיתנה ותהיה שוב בריאה ברוחה כפי שהיתה, אולם בתנאי אחד, מיד שהאשה תבריא יתן לה בעלה גט ויתגרש ממנה. השמחה שנגרמה ע"י הבטחת הבעש"ט לרפא את האשה, נמהלה בצער ובתימהון למשמע התנאי המוזר שנתלווה להבטחות, היתכן? שאלו אם אפשר לרפא אותה הרי זה טוב מאד, והזוג הצעיר יוכל להמשיך את חייו המשותפים באושר, ואם כן מדוע להתגרש? אבי האשה הבטיח מצידו תרומה גדולה למטרות צדקה אם רק לא יצטרך חתנו לגרש את אשתו, גם אביו של ר' שלמה הגאון הקשיש השמיע טענות ומענות, וניסה לעמוד על המקח לגבי התנאי הקשה שהתנה הבעש"ט, אולם כל זה היה ללא הועיל, הבעש"ט ענה להם כי אם אין הם מקבלים את התנאי שלו אין הוא יכול לעזור להם.

כעבור ימים אחדים באו שוב המחוננים אל הבעל שם טוב בלוויית ר' שלמה ואמרו לה כי לאחר שיקול ועיון החליטו לקבל את התנאי שלו, אולם הם לא יכולים להבטיח לו שגם האשה הצעירה תסכים להתגרש. הבעש"ט קבל את דבריהם ואמר אל החוכר שישע הביתה ויספר לבתו שהוא הבעש"ט קורא לה לבוא אליו כי הוא רוצה לשוחח עמה, המחוננים היו מוכי תדהמה, קל לאמר זאת לכו תגידו לאשה שהבעש"ט קורא לה, הרי כמה וכמה שנים שהיא בכלל לא תופשת מה שמדברים אליה, אביה ניסה לאמר לבעש"ט כי יהיה זה בלתי אפשרי למסור לה את זה, אולם הבעש"ט לא השיב מאומה והמחוננים נסעו הביתה במצב רוח שהיה רחוק מלהיות משמח, אילו ידע הבעש"ט באיזה מצב נמצאת בתי האומללה היה יועץ לנו ודאי אחרת, אמר לעצמו במרירות אבי האשה, אולם חתנו ר' שלמה הרגיע אותו באומרו כי הבעש"ט ודאי יודע מה שהוא מדבר ויש לעשות מה שהוא ציווה ללא היסוס. כבואו הביתה מצא החוכר את בתו יושבת כדרכה מאחורי התנור, הוא סיפר לאשתו כי הבעש"ט אמר שבעזרת ה' הבת תתרפא, ודרך אגב הוא סיפר על מעשה ניסים ומופתים שונים שהיו מיוחסים לבעש"ט, כאשר שקעו הבעל ואשתו בשיחה על הבעש"ט, לא הבחינו בכך שהבת הגיחה ממקום מחבואה, התקרבה והאזינה בכובד ראש לדברי אביה, כאשר הבחינו בכך ההורים, הם קפצו ממקומם מרוב הפתעה. מיהו אותו צדיק גדול שעליו אתה מדבר אבא? שאלה הנערה בארשת פנים רצינית. אביה לא האמין למראה עיניו ולמשמע אוניו, זה שש שנים שהאשה לא דברה אף מילה, והנה עתה לפתע פתאום היא מדברת כאדם בריא לחלוטין כאילו לא נסתתרה בינתה כלל, הוא סיפר לה איפוא על הבעל שם טוב כל מה שהוא יודע.

לחיות בהתבוננות ובמחשבה

משל למלך שיום אחד קרא לשלושת בניו ואמר: "ראו נא בני, הן ודאי יודעים אתם כי עז רצוני למנותכם למשרות רמות בממלכתי. אולם ידוע תדעו כי חוק בל יעבור הוא, כי לא ימונה איש למשרה כלשהי אם אינו ראוי לה בזכות מעשיו הטובים. לכן, בני היקרים, צאו למדינת הים למשך תקופה והשתדלו לעשות מעשים שיכשירו אתכם לקבל משרה חשובה". נפרדו הבנים ממנעמי השלטון והפליגו בספינה במשך ימים ארוכים. ככלות המסע, ירדו השלושה אל היבשה, ומול עיניהם השתרע גן רחב ידיים, מלבב עין ומשובב נפש. בגן נתקלו האחים בשלושה אנשים אשר העניקו להם מעצתם. פתח הראשון ואמר: "הכנסו נא אל הגן בשמחה, אך זכרו כי לא לאורך ימים תשארו כאן. בבוא הזמן תצטרכו לחזור כלעומת שבאתם". פתח השני ואמר: "הכנסו, אכלו ושתו כאוות נפשכם, אך דעו כי לא תורשו להוציא מכאן מאומה". השלישי עמד והזהירם: "ברצונכם להינות מהגן? בחרו נא רק את הדברים הטובים, אל תתקרבו אל הרעים". נכנסו השלושה אל הגן פנימה. עינם לא ידעה שובע מכל אשר ראו. עצים נאים, מעיינות מפכים, פירות עסיסיים, ציפורים שקולן ערב. חכמה אדירה של מתכנני הגן ניכרה מכל פינה. הראשון, עבר מעץ לעץ ומילא את כרסו בפירות שטעמם ערב. נהנה מכל רגע. השני אסף אבני חן שהתגוללו בפנינות נסתרות בגן. עמל יומם וליל בצבירת שכיות החמדה, כשאינו נח לרגע. האח השלישי ביקש להתחקות אחר חכמתו המופלאה של מתכנן הגן, ולכן, לא הניח דבר בלא שיבחן ויבדוק את תכליתו. הוא ידע כי אם ברצונו לשמור על צלילות דעתו, עליו לאכול ולהשיב את נפשו. גם הרשה לעצמו להכניס לכיסו אבני חן בודדות שנשאו חן בעיניו החוקרות. כך חלפו ימים ארוכים, עד ליום שבו הגיעו שליחי המלך והודיעו כי הגיע הזמן לשוב אל הממלכה. יצא הראשון, ששקוע היה במנעמי הגן, אל העולם הרחב. לא יכול היה לסבול את הניתוק מאותם מטעמים, ונפח את נשמתו. ביקש השני לצאת עמוס בשקים מלאים באבני חן, אך השומרים מיהרו לנשלו מכל עמלו ואף הכוהו מכות נמרצות. הגיע השלישי ועיניו מאירות, נוטל עמו חכמה עצומה. בצאתו הראה לשומרים את מעט האבנים שחפן בכיסו, והללו הניחוהו לצאת עימן, בראותם כי לא ביקש לקחת עימו חבילות גדולות ממנעמי הגן. הגיעו השניים אל הארמון. את הראשון שפניו רוז וגופו כחש, לא הכירו השומרים וסרבו להכניסו. ואילו אחיו, שקנה חכמה, נכנס אל המלך, והלה קיבלו באהבה ובחיבה.

הנמשל: מי שעסק כל ימיו בהתבוננות ובמחשבה כדי להבין את מטרת העולם ותכליתו, זוכה לראות את פני השכינה.

(מתוך מאמר)

מפחד עין הרע סגרו ההורים את הדלתות והחלונות, ולא סיפרו לאף אחד על השינוי שחל בבתם, באותו ערב ישבה האשה הצעירה אל השולחן, ואכלה יחד עם כולם כאילו מאומה לא קרה, אולם היא הרגישה את עצמה חלשה, ובלילה היא קיבלה חום גבוה וכל הלילה היא דברה מתוך החום, והיה קשה להבין מה שהיא אומרת, פרט לזאת שבדבריה חזרה והזכירה את הבעש"ט. רק עכשיו נזכר האב שהוא בעצם לא מסר עדיין לבתו את דברי ההזמנה של הבעש"ט, מיד הוא סיפר לה זאת והאשה נשמה לרווחה, ניכר היה בה כי היא שמחה ממה ששמעה ומיד נרדמה וישנה שינה ערבה. למחרת בבוקר יצאו ההורים יחד עם האשה הצעירה אל הבעל שם טוב, הם שלחו להודיע למחותן על הנס הגדול שקרה לבתם, גם המחותן יחד עם בנו ר' שלמה באו מיד אל הבעל שם טוב, הגאון הישיש רבי אורי נתן נטע שבאותם ימים עדיין היה רחוק מחסידות, הרגיש עתה כי יחסו משתנה, סייע לשינוי זה גם בנו ר' שלמה שמצא עתה הזדמנות להרחיב את הדיבור על דרכי החסידות ותורת הבעש"ט. האב ובנו הרבו לשוחח בנושא זה עד שהגאון הקשיש השתכנע ונעשה מקושר לבעל שם טוב הקדוש. עתה כאשר הם עמדו כולם לפני הבעש"ט היו מוכנים לעשות הכל שיאמר להם, האשה הצעירה סיפרה לבעש"ט על מעלותיו של בעלה ר' שלמה איזה בעל טוב הוא היה לה, על מסירותו ומידותיו התרומיות, אך יחד עם זאת הוסיפה כי מן הסתם היא לא זכתה להיות אשתו, ולכן היא מוכנה לקבל ממנו גט, כשאמרה זאת בכתה האשה בדמעות שליש. גם ר' שלמה סיפר לבעש"ט כי אשתו מחוננת בכל המעלות שמנו חכמים באשת חיל, אולם הואיל והבעש"ט גור כי הוא יתגרש ממנה הוא יעשה כדבריו, באומרו זאת פרץ גם הבעל בבכי, כל הנוכחים בכו וכולם היו נבוכים מאוד נוכח המצב שנקלעו לתוכו. הבעש"ט נתן להם שהות של שלשה ימים, ואמר להם לבוא ביום הרביעי ולסדר את הגט.

שלשת הימים שקבע להם הבעש"ט עברו על כולם בצער רב ויגון עמוק, הם צמו, אמרו תהילים והתפללו, ביום הרביעי הם חזרו אל הבעש"ט כמו אבלים בלב שבור ובעיניים דומעות, אצל הבעש"ט כבר חיכה להם סופר סת"ם שיכתוב את הגט, וכן עדים כשרים. הבעש"ט שאל את ר' שלמה ואשתו אם הם מוכנים להתגרש מרצונם הטוב וללא כל כפייה? השניים ענו כי הם מאמינים באמונה שלמה בדברי הצדיק, כי הגירושין יהיו לטובת שניהם ומאחר שהם ידידים טובים ורוצים שהשני יהיה מאושר, הם מסכימים לעשות זאת איש לטובת רעהו. הבעש"ט נכנס לחדרו ולאחר זמן מה יצא ואמר: לפני כשש שנים היתה על האשה תלונה תמורה לפני בית דין של מעלה שגור כי האשה תלקה בטרופ הדעת והבעל יהיה עגון כל ימיו, אולם הואיל וחזרתם עתה בתשובה ומתוך מסירות נפש רבה הסכמתם להתגרש, הוסר הקטרוג מעליכם, לכו הביתה בשלום וחיו באושר ה' יתן לכם בנים ובנות ואריכות ימים ושנים טובות. ברכתו של הבעש"ט אכן נתקיימה ולר' שלמה ואשתו היו בנים ובנות. ר' שלמה נמנה על זקני החסידים שסייעו רבות להפצת אורה של החסידות בקרב ההמונים.

צין אדם לחברו

הכנסת אורחים של הצדיק

הייתה זו שעת לילה מאוחרת ביום חורפי למדי. בין סימטאות העיירה גוסטינין התרוצץ לו יהודי, איש עסקים שנקלע למקום וחיפש מקום לינה. באחד החלונות הוא הבחין באור דולק, ומבלי להסס הוא דפק בחוזקה על הדלת, מבקש מבעל הבית שיאפשר לו להיכנס ולנוח עד שיעלה השחר.

מבלי ידיעתו, האורח נקלע לביתו של הרה"ק רבי יחיאל מאיר מגוסטינין זיע"א, שהיה ידוע בכינויו "היהודי הטוב מגוסטינין". רבי יחיאל שמח לקיים את מצוות הכנסת אורחים והוא הגיש לו כוס משקה חם ומיני מזונות.

כנראה שניתן היה לראות על פני האורח שהוא רעב למדי, גם אחרי שאכל את העוגה... הצדיק ביקש להכין עבורו ארוחת ערב. הוא מצא סיר ובו דייסה בלתי מבושלת, וסיר נוסף בו היה שומן עוף. ללא כל ידיעה מוקדמת בבישול, עירבב רבי יחיאל מאיר את שני הסירים, הכניס אותם אל התנור ובישל "ארוחת ערב" חגיגית. האורח אכן היה רעב במיוחד וגמע גם את אותו תבשיל משונה. כשנסתיימה הארוחה מיהר המארח להציע לאורחו מיטה לישון בה, כשהוא מסתיר ממנו את העובדה שזוהי מיטתו שלו ושהוא יישאר ער במשך כל הלילה. בבוקר עשו הרבי ואורחו את דרכם לבית הכנסת לתפילת השחרית.

אחרי התפילה פתח איש העסקים בשיחה עם המתפללים, ותוך כדי שיחה הוא נחרד לגלות כי הוא התארח בביתו של הצדיק הגדול, ושהוא אף ישן במיטתו כשלהרבי לא היה היכן לישון! עצוב ומבוויש הוא מיהר לעבר הרבי. "רבי, סלח ומחל לי!" הוא הפציר בו. "לא ידעתי שזה ביתך. לו ידעתי, לא הייתי מטריח את הרבי להכין עבורי ארוחת ערב, ובטח שלא הייתי יושן במיטתו! אנא סלח לי על חוצפתי!" "אינני מוכן לסלוח לך!" השיב הרבי בלי להסס. האורח הרגיש רע מאוד, אבל הרבי המשיך. "יש לי תנאי אחד, שאם תהיה מוכן לקיים אותו אסכים לסלוח לך. התנאי הוא שבכל פעם שתבוא לעיירתנו, תתארח אצלי בבית. "ראה, החסידים כאן מכבדים אותי מאוד, ולא מאפשרים לאיש להתארח אצלי. כך הם מונעים ממני לקיים את המצווה החשובה של הכנסת אורחים. ואילו אתה שזוכית אותי בקיום מצווה זו, לא רק שאין לך על מה להתנצל – אנא המשיך לזכות אותי בכל פעם שתיקלע לאיזור".

מה שאדם עושה הוא עושה לעצמו

רגיל היה הרה"ק רבי ליבר חריף מבארדיטשוב זיע"א להציע בעצמו את המיטות לאורחים, פעם סירב אחד האורחים וטען: רבנו אין זה לפי כבודו, נענה רבי ליבר ואמר לו: הינך טועה, אתה חושב שאני מציע לך מיטה, למעשה אני מציע לעצמי מיטה לעתיד לבוא.

תלולא דצדיקא

שבת קודש ה' תמוז

הרה"ק רבי בצלאל יהושע ב"ר יחיאל מיכל מגלינא (תרע"ה)

יום ראשון ו' תמוז

הרה"ק רבי דוד צבי מנישטאט ב"ר יחזקאל מקאומיר (תרמ"ב)

יום שני ז' תמוז

הרה"ק רבי ברוך פרענקל תאומים ב"ר יהושע יחזקאל פייבל (ברוך טעם – תקפ"ח)
הרה"ק רבי שמחה בונים ב"ר אברהם מרדכי מגור (לב שמחה – תשנ"ב)

יום שלישי ח' תמוז

הרה"ק רבי מאיר מדויקוב ב"ר אליעזר (אמרי נועם – תרל"ז)

(הרה"ק רבי מרדכי מקומיר ב"ר אברהם המגיד מטריסק (תרע"ז)

יום רביעי ט' תמוז

הרה"ק רבי יעקב מטעמילש ב"ר אליעזר ליפמן (ספרא דצניעותא דיעקב – תכ"ז)

יום שישי י"א תמוז

רבנו יעקב יצחק חיות ב"ר אברהם (אפי רברא – שמ"ה)
הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב ב"ר יצחק אייזיק (עטרת צבי – תקצ"א)
הרה"ק רבי אלחנן וסרמן ה"ד (תש"א)
הרה"ק רבי אהרן טביש ב"ר יעקב (קרני ראם – תרי"ב)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נטילאל הכהן רביטבין שליט"א
מחבר: "בם אב"א אורח" רפרים יוסף הירש"ל על המעשים.

הלכות מוקצה (ו)

א) גם באופן שמותר להניח המוקצה באיזה מקום שירצה, ולא צריך להניחו מיד מידו, מכל מקום לא ישהה המוקצה סתם בידו. (פמ"ג סוף סימן של"ט, במשכבות זהב)
ב) כשמותר לו להניח המוקצה באיזה מקום שירצה, מותר לו גם להעביר המוקצה מידו האחת לשניה. (פמ"ג סימן תמ"ז משכבות זהב, ס"ק ב')
ג) אין להעביר המוקצה שהותר לו לטלטל, ולהניחה באיזה מקום שירצה, ליד חברו. (שו"ת שבט הלוי, ח"ג סימן ל', אות א')
ד) כשמותר לו להניח המוקצה באיזה מקום שירצה, אם עמד לנוח, או שהתיישב, שוב אסור להמשיך לטלטלו, כי כשמתחיל ללכת, הרי הוא טלטול חדש. (שו"ע הרב, סימו ש"א, קונטרס אחרון, ס"ק י')

קרית קרעטשניף רחובות

טל: 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com

לע"נ הרה"ק

רבי ברוך פרענקל תאומים ב"ר יהושע יחזקאל פייבל (ברוך טעם) זיע"א
נלבע ז' תמוז תנצב"ה